RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 114.707 van 21 januari 2003
in de zaak A. 126.049/X-11.095.

In zake : de GEMEENTE OVERIJSE,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. Martens,
kantoor houdende te 1000 Brussel,
Koloniënstraat 11

tegen :

het VLAAMSE GEWEST,
dat woonplaats kiest bij
advocaat M. van Dievoet,
kantoor houdende te 1000 Brussel,
Koningsstraat 15.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente Overijse op 28 augustus 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 24 juni 2002 van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar waarbij aan de directeur-generaal van de administratie Wegen en Verkeer de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het plaatsen van vier zendmasten te Gingelom, E40, Abdijstraat, en twee zendmasten te Overijse, E411, Leemveldstraat;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur Ch. Bamps;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 november 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. Schurmans die, loco advocaat B. Martens verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. De Ketelaere die, loco advocaat M. van Dievoet verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur Ch. Bamps;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar op 24 juni 2002 aan de directeur-generaal van de administratie Wegen en Verkeer de stedenbouwkundige vergunning verleent voor een mono-operatorbasisstation te Gingelom en een te Overijse; dat de installatie te Overijse bestaat uit twee zendmasten, in te planten in natuurgebied, respectievelijk bufferzone; dat voor beide inplantingsplaatsen tevens de bestemming erfdienstbaarheidsgebied bij bestaande autosnelweg geldt;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoekster aanvoert, ten eerste dat het gemeentelijk beleid en gezag ondermijnd worden, ten tweede dat verscheidene boomsoorten zullen worden gerooid en ten derde dat de uitbating van de gsm-stations de gezondheid van de inwoners van de gemeente in het gedrang kan brengen;

Overwegende dat het in de regel niet voldoende is dat een openbaar bestuur beweert gehinderd te worden in het beleid dat het zich voorgenomen heeft en beweert dientengevolge aan autoriteit in te boeten, opdat het zonder meer geloofd zou worden daardoor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te lijden; dat, wanneer het meent ten gevolge van de belemmering van zijn beleid een dergelijk nadeel te lijden, het zulks aannemelijk dient te maken aan de hand van

concrete en verifieerbare gegevens; dat verzoekster dat niet doet; dat zij weliswaar verklaart dat de plaatsing van de zendmasten afbreuk doet aan haar wens en betrachting om het bestaande “ongerept landschap” te vrijwaren en te beschermen, maar verder geen elementen bijbrengt die de precieze impact aantonen van de bestreden beslissing op de realisering van die wens en betrachting; dat daar nochtans des te meer reden toe was waar de Afdeling Natuur van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de betrokken inplantingsplaatsen maar een “geringe natuurwaarde” toemeet en de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar het “visuele effect” van de masten op het eerste gezicht niet ten onrechte “beperkt” noemt, gelet op de geringe hoogte van de masten en de opstelling ervan tussen bestaande bomen en struiken;

Overwegende dat het volgens de verwerende partij onjuist is dat er bomen gerooid zullen worden; dat alleszins de stedenbouwkundige vergunning met zoveel woorden oplegt dat de bestaande houtachtige vegetaties, de bodemstructuur en de hoogopgaande bomen maximaal gespaard moeten blijven en dat artikel 14 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, dat er toe verplicht om alle maatregelen te nemen die redelijkerwijze kunnen worden gevergd om de vernietiging of ernstige beschadiging van de natuurelementen in de onmiddellijke omgeving te voorkomen, te beperken of te herstellen, “strikt” moet worden nageleefd; dat overigens, zoals gezien, de Afdeling Natuur van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de inplantingsplaatsen maar van geringe natuurwaarde acht;

Overwegende, ten slotte, dat het niet duidelijk is op welke grond verzoekster stelt dat de gsm-straling onherstelbare schade aan de gezondheid kan toebrengen; dat zij haar bewering alleen staaft met een kort citaat uit het Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 29 april 2001 houdende de normering van zendmasten voor elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 GHz, waarin juist wordt gezegd dat het niet mogelijk is om tot een besluit in het kader van mogelijke gezondheidseffecten van de gsm-straling te komen en dat de schadelijkheid van gsm-straling voor de gezondheid niet bewezen is, zij het dat evenmin het tegendeel is bewezen; dat in deze omstandigheden vooralsnog met de bestreden beslissing wordt aangenomen dat “het voorzorgsprincipe” voldoende gerespecteerd wordt doordat de vergunde installaties zullen moeten voldoen aan de normen van het voormelde koninklijk besluit - normen “die 4 keer strenger zijn dan die van de

wereldgezondheidsorganisatie (WHO) en 200 keer strenger zijn dan de effectieve risicogrens";

Overwegende dat niet genoegzaam blijkt dat verzoekster ten gevolge van de bestreden beslissing een nadeel dreigt te ondergaan dat de voor een schorsing vereiste ernst vertoont en moeilijk herstelbaar is; dat niet aan de tweede schorsingsvoorwaarde is voldaan; dat dit volstaat om de vordering te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op éénentwintig januari 2003, door :

de HH..	J. LUST,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **J. LUST.**